

γιά να πληρώσει τη διατροφή της κόρης της Τσίρκας. Γιατί να μην κάνει κι αυτή το ίδιο;...

Γνώσ' αν' το χρυσό άμάξι ποίχε σπαματάρει, μαζεύτηκε τώρα κόσμος πολύς. Άλλα κούταζαν κι άδουγαν με περιέργεια, άλλα γελοΐσαν.

— Δουπόν; ρώτησε ο πλανόδιος δοντοπαιστής. Ποιός θέλει να του βγάλω ένα δόντι; Πληρώνω... Έμπαρός!...

— Έγώ, ελεε Ξαριανά ή Μάρθα.

Κι' άμέσως διέσχισε το πλήθος, έφτασε στο άμάξι, ανέβηκε επάνω, κάθισε σε μιá καρέκλα, έγειρε πίσω το κεφάλι της κι άνοιξε το στόμα της.

Τότε ο άγύφτης δοντοπαιστής έκανε ένα σημεΐο στους μουσικούς κι' άμέσως αντήχσαν θορυβώδώς τα χάλκινα όργανα.

— Ποιό δόντι σάς πονάει; ρώτησε κατόπιν τη Μάρθα.

— Αυτό εδώ... κι' αυτό... κι' εκείνο... Όλα... όλα! άπάντησε ή Μάρθα συγκαμημένη.

Ο δοντοπαιστής πήρε μιá πανάλλα, την έχωσε στο στόμα της, έπασε ένα δόντι, στην τύχη, και το ξερίζωσε!...

— Είδατε τί γρήγορα το έβγαλε; φώναξε θρακιαντικά στο πλήθος, δείχνοντας το δόντι. Η κυρία δεν πόνεσε καθόλου.

Η θορυβώδης μουσική έλγε πνίξει την κραυγή του λόνου που άφρασε ή φτωχή Μάρθα.

— Βγάλτε μου ακόμα ένα, ψιθύρισε με χείλη ματωμένα στον άγύφτη κι' εκείνος της έβγαλε ακόμα ένα δόντι.

Η μουσική τώρα έπαυε πό θρακιαντικά, έξακουφτανά.

Η Μάρθα άνοιξε τα μάτια της που τά είχε κλείσει άπ' τον πόνο και τον πόνο ποίχε κούσει, άπλωσε το χέρι της στον δοντοπαιστή και πήρε την πληρωμή που έλχε άποσπασθεί ο άγύφτης. Ο κόσμος γύρω γελοΐσε... γελοΐσε... *

Την άλλη μέρα το πρωΐ, ο μικρός Ζάν βόηξε μέσα στο παουτσάκι του ένα ώραΐο Καραγκιόζη πρασινοκόκκινο, με χρυσά κουδούνια στο κεφάλι.

— Μαμά, μαμά, φώναξε ηρελλός άπ' τη χαρά του, για κούταξε τί μου έφερε άπόψε ο μικρός Χριστός!...

Η Μάρθα έτρεξε κι' άγκάλιασε το άγαπημένο της παιδί χαμογελλώντας, με ζέση στα τα χείλη, για να μην ιδή τα δυό δόντια, τα δυό νερά δόντια που της έλειπαν.

Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΧΡΑΣ ΤΩΝ ΧΡΥΣΑΓΓΕΜΝΩΝ

ΑΝΘΙΤΙΚΑ ΓΙΑΦΩΝΕΖΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

Άφου πέρασε ή νύχτα, το λουλουδι της ροδακανάς μούσκειψε άπ' τη βροχή.

Στου ήλιου το βασίλειμα ή άμορφη κόρη σφανάτα και βγαίνει άπ' την κάμαρά της. Κόβει ένα λουλουδι και στέκεται μετροστά στον καθρέφτη, για να μετρήη μαζί του στην άμορφιά.

Γυρίζει και ρωτάει ένα παλληκάρι :

— Πές μου ποιός νικά στην άμορφιά, το λουλουδι ή ή κόρη;

— Η άμορφιά του λουλουδιού είνε άσχημοτη, άποζήθησε το παλληκάρι.

Η κόρη άκούοντας αυτά τα λόγια, πείσωσε, κοιμάτισε το λουλουδι μέσα στα χέρια της και τάρωσε στα πόδια του νέου.

— Έγώ δέν πιστεύω, του ελεε, πως ένα νεκρό λουλουδι άξίζει όσο ένα πρόσωπο ζωντανό. Όμως, άν έσύ εξεκολουθείς να εκπαίης την άμορφιά του λουλουδιού, σε προσκαλώ να το πάρης αυτή τη νύχτα μαζί σου... Έγώ φεύγω...

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙ

Το πρώτο λουλουδι της δαμασκηνιάς του ηρωΐου Κιουσιού θ' άνοιξη αυτή τη νύχτα, κύριε, για σένα. Άν θέλεις να γνωρίσης όλα τα χαρίσματα αυτού του λουλουδιού, έλάτε τραγουδώντας κάτω άπ' το φεγγάρι, την τρίτη ώρα της νύχτας.

M A Z Y

Φτάνει να ζήσουμε οι δυό μαζί και δέν θα μου φανή καθόλου βαρύν να κατοικώ σε μιá φτωχή καλύβα, στο βάθος μιας κοιλάδας, να κώδια χάρητα, να γνέθω τη ρόκα, να πλένω πανιά στο μικρό ρυάκι και να ράβω τα ρούχα μας.

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Το κρασόδεντρο. Ένα περίεργο δέντρο του Κογκό που βγάει πρώτης τάξεως κρασί. Κεχρηματένο σαν την Άθηνάιτη ρετινά και περφυλαγγύγιον. Τί γίνεται στην Κίνα. Ο έξερσιμός της... πλημμύρας. Εγγύεντα και κέλλα της Γερμανικής άστυναμής έναντιον τών χασομερηδών. Πού φτύνουν οι διαβάτες στο Βελιγράδι.

Διό Γάλλοι έξερενηνται, που περιτλανθήθησαν τελευταίως στα παρθένα δάση του Κογκό, ανέκαλυσαν έκει ένα δέντρο που βγάει... κρασί! Και τί κρασί; Υπέροχο. Είνε ένα δέντρο του είδους τών άκασιών κι' άπ' τον κορμό του ρέει ένα υγρό, όπως, λόγω χάριν, ή ρετινά άπ' το πνεύμα, με τη διαφορά ότι αυτό είνε πολύ πιο ρευστό και περιέχει οξάνεινιμα 16 βαθμών. Οι χωρικοί που κατοικούν στην περιοχή αυτή κάνουν χαρματιές κατά μήκος του κορμού τών ερασοδέντρων και παποθετούν από κάτω κατάλληλα δοχεία. Έτσι μαζεύουν το περίεργο αυτό κρασί, το άρίνουν καμιά είκοσάρια μέρες έξοσκελάστο μέσα στις καλύβες τους, για να πηξη λίγο κι' έπειτα το σουρώνουν μ' ένα πανί.

Έχουν έτσι ένα κρασί, το άποιο, όπως βεβαιώνουν οι δυό Γάλλοι περιηγητά, είνε ανώτερο από όλα άλλα άφαιρέτως τα περισημώτερα κρασιά της ήφελιου. Το περίεργο δε είνε, ότι το περίεργο αυτό κρασί έχει χρώμα κεχρηματένο, όμοιο με της Άθηνάιτης ρετινάς. *

Τώρα με τις προεοές πλημμύρας του Γαλάζιου Ποταμού της Κίνας, οι Εφορπάσιοι και Άμερικανοί δημοσιογράφοι που έπηγαν ως εκεί, είδαν ένα παράξενο θέαμα. Σε διάφορα σημεΐα του ποταμού έπλεαν μεγάλες βάρκες, στις όποιες έπέβαιναν άρκετοί Κινέζοι με πρόσωπες στολές και ταχυπόρους μίσσες στο πρόσωπο, κώνοντας άλλόκοτες χειρονομίες.

Οι μαπαρεμμένοι αυτοί Κινέζοι ήσαν οι ίερεις της περιοχής, οι όποιοι έκαναν λιτανεία για να ξεκοκίσουν την...πλημμύρα! *

Οι Γερμανοί άστυναμικές φημίζονται για την ενγένεσά τους. Το ρεσκόθ όμοιο στην ενγένεια το έχει ή άστυναμία της Μανγάζι. Οι κάτοικοι της Γερμανικής αυτής πόλεως είνε φοβερά άργόσχολοι. Χαζεύουν εδώ κι' εκεί, πάνουν κουβέντα καταμεσής του δρόμου, έμποδίζοντας την κυκλοφορία.

Γιά να τους θεραπεύη άπ' το έλάττωμά τους αυτό, ο διευθυντής της άστυναμίας έπενήσε ένα έξυπνο, πρωτότυπο κι' ευγενικό μέσον. Νοίκιασε δηλαδή μερικά αυτοκίνητα, τα άποια γυρίζουν διαρκώς στους δρόμους της πόλεως, φορτωμένα με καρέκλες.

Σε κάθε αυτοκίνητο βούσκονται και δυό—τρεις άστυναμικές. Μόλις ιδούν λοιπόν σε κανένα δρόμο διαβάτες να τα λένε ή να χαζεύουν, έμποδίζοντας την κυκλοφορία, σπαματούν το αυτοκίνητο, παίρνουν από δυό καρέκλες ο καθένας, κατεβαίνουν κάτω, πληθαΐζουν τους πολίτες και τους λένε :

— Μήπως θέλετε καμιά καρέκλα να καθήσετε και να χαζεύετε με την άνεσί σας;

Φανεται όμοιο, δι και οι κάτοικοι της Μανγάζι είνε έξ ίσου ευγενικοί με τους άστυναμικές, γιατί δέν θυμώνουν, άλλα σπεύδουν ν' άποκαμνηθούν το ταχύπερον. *

Ο άστυναμικός διευθυντής Βελιγραδιού έξέδωσε τελευταίως διάταξιν, διό της άποίας άπρόφθευε στους πολίτας να φτύνουν κάτω στους δρόμους.

Της πρώτης ημέρας που εφαρμόστηκε ή διάταξις αυτή, ένας άστυναμικός υπέθελε στους προεταμμένους που την έζηξ άναφορά :

«Δαμβάνω την τιμήν να άναφέρω ότι κατά την διάρκειαν της σμερηνής μου ύπηρεσίας είδα 50 πολίτες να φτύνουν στο δρόμο. Άπ' αυτούς οι 40 έφταναν κατά γής και οι 10 στο πρόσωπό μου!» !...

Και τώρα, ο άστυναμικός διευθυντής του Βελιγραδιού σκέπτεται άν πρέπει να εκδώση και νέα συμπληρωματική διαταγή, στην άποία να άρξηται ότι άναγορεύεται στους πολίτας να φτύνουν στο πρόσωπο τών δργάνων της τάξεως.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΞΟΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ο Γάλλος δραματικός συγγραφέας Πιέρ Βόλφ.

